

„Elvitték az Urat a sírból, s nem tudni, hova tették.”

Fiatalkoromban nehezen értettem meg, hogy a húsvét hogyan lehet olyan fontos keresztény ünnep, mint a karácsony. Hogy ünnepelhetjük ugyanúgy a halált, mint a születést? Azóta azért ez a kérdés nagyon sokat árnyalódott bennem.

Először is: a halál kétségtelenül valaminek a végét jelenti, de – mivel az idő, akármennyire is szeretnénk, nem áll meg – szükségszerűen és akár rettentő fájdalmasan valami újnak a megszületését követeli meg. És ezt az újat érdemes lehet ünnepelni. Húsvétal kezdve a tanítványoknak fel kellett nőniük, és maguknak kellett átalakulniuk tanítványokból apostolokká, küldöttekké. Botladoztak eleget ebben a feladatban, de valahogy azért boldogultak, és példát adtak. Ünnepelhetjük húsvétkor akár őket is.

Másodszor: Jézust nem „elkapták” vagy „legyőzték”. Nem próbált ő menekülni, elbújni, ellenállni vagy alkudozni, hogy meghosszabbíthassa az életét. Nem hagyta abba a tanítást, és nem volt hajlandó másféle Útról beszélni még akkor sem, amikor ez a túlélését jelenthette volna. Jézus igazságát nem kibébitette, hanem sokkal inkább kiemelte az, hogy a hatalom szükségesnek tartotta az elpusztítását. Húsvétkor tehát ünnepelhetjük azt is, hogy Jézus a halála pillanatáig hűséges tudott maradni az Atyához, és ezzel olyan életpéldát adott, amely kétezer év után is érvényes számunkra.

Az a közös ebben a két ünneplendő szempontban, hogy a jó példát ünnepeljük, még akkor is, ha messze vagyunk attól, hogy akár az apostolokkal, akár Jézussal össze tudnánk hasonlítani magunkat. Ha ugyanis így ünneplünk, rájuk figyelünk, akkor olyan célt láthatunk, amely irányítúként szolgál az életünk alakításához. Ha követjük az általuk mutatott irányt, akkor jobb emberekké leszünk.

Más a helyzet, ha húsvétkor a csodát, a feltámadás csodáját ünnepeljük. Ilyenkor leborulunk az Isten hatalma előtt, aki le tudja győzni a halált, és a megrendítő, ámde borzasztóan banális Koponyák-hegyi vég helyett dicsőséges győzelemmel koronázza meg fia, Jézus életét. Szent Pál nyomán ez a győzelem még a bűn alóli megváltást is jelenti, ami minden keresztény hit lényege. Hatalmas ez a győzelem, büszkeséget, biztonságot és megnyugvást ad, hogy a győztes oldalán ünnepelhetünk. Semmi gond nincs ezzel az ünnepléssel sem, hacsak... Hacsak nem feledteti el velünk, hogy Jézus olyan Istenről tanított, aki arra hív minket, hogy szelídek legyünk, és az elesetteket, a rászorulókat és az üldözötteket segítsük. („Amit a legkisebbel tesztek...”) Az Élet győzelme egészen más, mint egy világbajnoki cím. Ez nem egy befejezett esemény, még nem fújták le a meccset. Nekünk is fontos szerepünk van Isten csapatában; nehogy rajtunk ússzon el a győzelem!

Bajnok Kristóf, Budapest